

zovat van het campeerkrukje van het lachen. Ook had ze iets met Indië. Jan zocht het meer in Japan 'Japke'. Er hing iets oosters om haar. Een zekere reserve die bleef boeien, maar waar je even doorheen moest. Je mag het best Twents noemen 'Teunke'. Het valt niet mee haar te kenschetsen. Verlegen, bescheiden. Maar dan zie je haar weer de stad in fietsen in een opvallende mantel en een hip hoedje. Wel twee jaar voor die mode hier doorgedrongen was. Mode was wel iets wat haar bezighield. Veel heeft ze zelf gemaakt. Dat was een familietalent.

Er is nog zoveel waar haar zorg naar uitging, Jan, de kinderen en nu de kleindochters Floortje en Jip, die ze graag wat langer had gevolgd.

De cirkel heeft zich gesloten. Tonny is teruggegaan naar de oorsprong. Wat ieder daarbij moge denken, één ding staat vast, ze laat een grote leegte achter. De zin van het leven? Wellicht wordt die juist duidelijk in het gemis bij de achterblijvers.

Tonny

Antonia Susanna Theresa Schoenaker-Ensink

Oldenzaal 18-11-1925 - 1-12-1999

sinds 28-3-1951 gehuwd met Jan Schoenaker

begraven te Saasveld naast de kerk waar ze in glas te zien is

Wonderlijk gauw weer op krachten gekomen na de zware operatie zo'n 5 jaar geleden, was er 'n korte herfstvakantie in Gulpen. Het jaar daarop reed ze met onze Minikip via Metz en Laon dwars door Frankrijk naar de Normandische kust. Echt zoals ze 't graag deed, zonder vastliggend reisplan ergens terechtkomen. 'n Weekje strand in 't voorseizoen in Jullouville. Daarna werden 't lange tochten tot diep in Spanje en vooral de bezoeken aan onze Catalaanse vrienden. Tochten door de Pyreneën, in de mist, langs diepe ravijnen, zonder een spoor van angst. Daarnaast nog de nodige tussendoortjes: 'n weekje Parijs, bezoeken aan de opera, met Luc, Titia, Elsbeth en Floortje per slaaptrein naar Venetië om ons 45 jarig huwelijk te vieren en zo nog. Nooit

bij de pakken neergezeten. Ze chauffeerde graag en pittig, maar zorgvuldig. Als jong meisje reed ze op 't BMWtje van haar vader met enig bravoure de Bentheimerstraat op en neer. Er zat meer avontuur in haar dan je zo zag.

Ze bestierde het huishouden op een manier, die loochenstrafte dat je voor beroep 'zonder' moest invullen. Koken leerde zichzelf uit 't kookboek. Dat was in het halfjaar in Lesdins bij pastoor Heerink, die met Jan als proefkonijn fungeerde. In de loop van de tijd verzamelde ze 'n dikke klapper vol recepten. Ze werd dan ook 'n uitstekende kok zoals de nodige vrienden kunnen beamen. Daarbij was ze zeer gespitst op gezond eten. Vetarm, zoutarm, vis en veel groenten uit eigen tuin. Ook werd Tonny langzamerhand het oudste lid van de gymclub en daarbij niet het stijfste. Het heeft haar niet mogen helpen, zoals ze wat bitter opmerkte in een korte opstandigheid toen de ziekte opnieuw opkwam. Ze hernam zich altijd. Las graag en veel: de krant 'Heb je dat gelezen, Jan', maar ook Cees Nooteboom, August Willemsen, Hella Haasse. Bij 'De Avonden' van Gerard Reve viel ze